

A_{ART}

L'oferiment de Manel Capdevila

Fou notícia l'ofrena feta per l'honorable Jordi Pujol, President de la Generalitat, al Papa Joan Pau II, com a record de la seva estada a Catalunya.

No pararem avui de la visita papal, sinó de l'objecte que se li oferí: una corona i la història d'ella.

Fa més de divuit anys que el pintor Manel CAPDEVILA, impressionat per la gesta del pare Kolbe, tingué la inspiració de continuar-la com emotiu homenatge a la decisió d'aquest sacerdot de canviar la seva vida per la d'un altre presoner del camp de concentració on estaven. No fou un acte heroic en un moment emocional, ja que el pare Kolbe morí bastant temps després d'acceptar la condemna que s'hauria aplicat al seu company, sino un acte d'amor i solidaritat.

En Manel CAPDEVILA s'imaginà aquesta corona com a un oferiment dels altres companys captius i pensà sols en els materials que aquests haurien tingut al seu abast i, en conseqüència, cercà filferros, pedres, trossets de fusta... i amb el seu art els transformà en la corona que ara ha arribat a les mans del Sant Pare, just en el moment en què l'Església ha reconegut públicament, fa poc, els mèrits del Pare Kolbe. Aquesta circumstància ha permès al nostre President de recordar a Joan Pau II que a Catalunya, molts anys enrera, un artista va anticipar-se als esdeveniments.

A Manel CAPDEVILA, pintor de fama, de grata recordació a la nostra ciutat per l'exposició que de les seves obres presentà la galeria AB, dediquem la nostra columna d'aquesta setmana, com a modest homenatge a la seva sensibilitat.

C_{CINEMA}

Melville versus Bergman

Havent passat l'equador del cicle **Jean-Pierre Melville**, els divendres a 2/4 d'onze del vespre a la Sala d'Actes de l'escola del Treball, avui dia 3 pertoca la darrera pel·lícula de la filmografia i penúltima del cicle del director francès: **UN FLIC (Crònica negra, 1972)**.

Com a mínim, ara ja sabem que a partir de les claus d'un gènere, sigui de guerra (**L'Armée des ombres**), sigui sèrie negra (**Le Cercle rouge**), (**Un Flic**), Melville ens farà un bell discurs sobre la solitud de l'home. **A voir.**

T_{Teatre}

El Centre Municipal de Teatre de Granollers presenta "Ubu Rei"

El Centre Municipal de Teatre de Granollers, ha portat a la pràctica una vella aspiració: la constitució d'un grup de teatre, integrat per alumnes i professors del mateix Centre.

Aquest grup s'anomena Teatre de l'Ocellot Negre.

Farà la seva primera estrena el dia 4 de Desembre de 1982 a les 10 de la nit en el Cercle Cultural.

Es presenta **UBU REI** d'Alfred Jarry, en traducció de Joan Oliver.

El seu repartiment és, com actors:

Pep Tarragó, Roser Tintó, Maite Gutiérrez, M.ª José Molero, Pep Mogas, Marcel·li Puig, Joan Rocabruna, Jordi Conesa, Jesús Fernández, Jordi Llop. Bateria: *Enric Illa.* Escenografia i vestuari: *L'Ocellot Negre.* Il·luminació: *Salvador Sumsi.* Direcció: *Ever Martín Blanchet.*

Fins que Jarry no va escriure **UBU REI**, el teatre no havia tingut una visió tan jove sobre els tòpics: poder, egoisme, ambició, crueltat...

L'obra va ser escrita per a ser representada un final de curs, del col·legi de segon ensenyament al que anava Alfred Jarry, que s'havia proposat ridiculitzar els professors amb característiques d'**UBU**, aprofitant les possibilitats de l'art dramàtic. És més probable que amb els seus quinze anys, Alfred Jarry encara no tenia l'ofici suficient per a ordenar l'abundant material de les imatges i escenes que componen l'obra, i que es conserven a l'escrit definitiu redactat posteriorment. Val a dir que els trets fonamentals de l'obra és la definició de cada personatge que va donada per una successió d'actituds i gestos que s'avencen a les paraules, i que donen caràcter a l'obra, més que la redacció posterior del text. Per

ésser en principi un text per a grinyol. Aquest plantejament argumental de l'escena, imprimeix a l'obra una velocitat d'exposició difícil de trobar en altres textos. Velocitat necessària per a un públic adolescent, que no suportaria exposicions psicològiques i discursos intel·lectuals de cap mena. Per a l'adolescent el món exterior és massa lent, les coses no canvien tan ràpidament com voldria. Per això l'espectacle li ha de ser àgil, canviant, i també ingenu, contradictori, astut, sagaç, com el mateix adolescent.

Valorant aquestes raons, hem volgut mirar el text de Jarry des d'aquesta òptica, tenint en compte que les representacions seran per a un públic jove.

D'aquest plantejament en surt un espectacle que sacrifica l'acabat i el perfeccionisme, en benefici de la velocitat. Volem que tot passi el més ràpid possible. Que els nostres personatges siguin realment una successió d'actituds, i que globalment l'espectacle sigui una bufonada feta per joves, com cal suposar que fou la primera representació d'**UBU REI**. Aquesta visió no ha de treure transcendència a l'obra, sinó facilitar l'accés directe als tòpics que exposa. D'**Ubu** n'hi ha per tot arreu, convivim amb ells, tot ho encomanen, i són fàcil de descobrir. Per això la lluita contra els «**Ubu**» comença en una lluita estètica amb nosaltres mateixos, ni moral ni ètica. Diu el mateix Jarry: «Si no vols tenir tanta panxa, menja menys butifarra. Si ens reconciliem amb nosaltres mateixos, no tindrem tantes ganes d'escalfar el veí».

Dins del Curs d'Interpretació, amb la realització d'**UBU REI** s'acaba l'estudi del ritme, del gest grotesc, del bufó i la composició d'actituds. I també l'estudi dinàmic de les pintures del Bosco i Brueghel el Vell, realitzats durant el Curs 81-82 del primer nivell.